Nu sunt ahtiat după peşte.

Dar pentru frumuseţea paşnică a îndeletnicirii am practicat aproape toate soiurile de pescuit, oriunde m-au purtat întâmplarea şi slujba mea de medic.

Pretutindeni, de la pâraiele Carpaţilor până-n noianele Dunării şi bugazurile Mării, mi-am azvârlit undiţa şi mi-am înmuiat volocul.

Numai în paradisul Deltei n-am ajuns.

Întâia oară am vânat păstrăvul în Jii, când apele nu-i erau încă negre de spălătura cărbunilor de la Petroşani. Înţepeneam ceasuri întregi pe malurile înguste, în mâini cu o undiţă tăiată dintr-o mladă şi cu cârligul dintr-un bold îndoit.

L-am prigonit şi mai aprig în Isvarna Gorjului, cu ape care nu îngheaţă iarna.

Bietul păstrăv!

L-am fugărit uneori ca pe o vietate de uscat în vadurile Dâmboviţei.

Aveam un agent sanitar iscusit, care-mi da de veste îndată ce un păstrăv mai mărişor scăpa din defileul Stoieneştilor, jos, spre Gemenea.

Atunci ne dezbrăcam până la brâu şi începeam goana după el.

Îl descopeream în vadurile mai scăzute, unde-l urmăream cu îndârjire până-n bulboanele adânci în care-l pierdeam.

Dar nu ne lăsam. Îl scormoneam curând, şi de-acolo, bătând apa cu beţe şi prăjini, urcam aşa după el câte o jumătate de zi, până îl încolţeam sub un bolovan ori într-o scobitură, unde, obosit de atâta alergătură şi zbătaie, se pitise speriat.

Acolo îl înhăţa mâna fulgeratecă, aşijderi unui cioc de cormoran, a sanitarului.

Mai târziu l-am pescuit tacticos, cu undiţa perfecţionată şi musca artificială, la două mii de metri înălţime, în apele de gheaţă ale Galeşului şi Bucurei.

De dimineaţa şi până-n amurg luminile şi umbrele munţilor dimprejur se schimbau, înmuiate în undele ce

mişună de păstrăvi adânci.

Alaiuri întregi de păstrăvi mari şi mici dau ocol mai ales după-amiaza, înconjurând iezerul aproape de maluri ca într-un ritual.

Ici-colo, câte unul zvâcnea pe neaşteptate, săltând de câteva şchioape afară, după musculiţe, ca să cază numaidecât înapoi cu un plescăit ce ne trezea aproape cu spaimă din aşteptare.

Uneori sălbăticiunile viclene nu mai dau la momeala de târg.

Atunci schimbam nada.

Puneam carabeţi, un soi de larve de cărăbuşi, pe care le găseam în maluri.

Sau aninam în cârlige cosaşi graşi, ce ne săreau de sub picioare împroşcaţi în toate părţile când călcam poienile.

Dar nu mâncăm cu siguranţă păstrăvi decât când vestita Maria Magdalena, gazda ohavnică a Retezatului, se îndura să ni-i aducă.

Pleca de la casa de adăpost singură, era taina ei, şi în cel mult două ceasuri era înapoi, cu traista plină.

Se vorbea de vrăjitorie.

Eu cred că îşi avea anume cotloane, adevărate crescătorii de păstrăvi, unde-i prindea după voie.

Am avut noroc şi de lostriţe bucălate, aceşti peşti străvechi, aproape fabuloşi, neam de al păstrăvilor.

Ele s-au prins ca nişte minuni în undiţele noastre întinse în Bistriţa Bicazului.

Una a cântărit aproape şase kilograme.

Acum lostriţa e pe cale să piară şi din apele muntoase ale Moldovei, singurele care-i mai păstrează sămânţa şi legendele.

După ce mi-am făcut stagiul la munte, am descălecat doftor de plasă în regiunea muscelelor.

Aici am găsit meşteşugul pescuitului căzut şi schimonosit: nu se mai aflau pescari, sau nu fuseseră niciodată.

Oamenii se mulţumeau cu peşte sărat adus în butoaie de la târg.

Pentru cel viu se pricepeau numai să arunce dinamita în bulboanele râurilor, unde se strângea peştele aproape stârpit.

Pe atunci nu erau legi şi oprelişti care să-l apere.

După ce zbucnea detunătura şi apele speriate ţâşneau de un stânjen, începeau să iasă la faţă cu burţile în sus tot soiul de peşti mari şi mici, cu băşicile lăuntrice plesnite şi urechile podidite de sânge.

Pradă uşoară şi fără nicio bătaie de cap.

Aţi tras vreodată cu puşca în peşte?

Mi-aduc aminte cum pe un lac încopciat între măgurile plăşii împuşcam ştiucile cu carabina.

Dimineaţa până după răsăritul soarelui cârduri de peşti mărunţi ieşeau după musculiţe şi se zbenguiau în razele calde.

Ştiucile hrăpareţe se ţineau după ei.

Pândeam clipa prielnică şi le luam la ochi când se întorceau spre noi de-a latul.

Lovitura împuşcăturii zvârlea ştiuca spre mijlocul lacului.

Dar dacă era ucisă, încetul cu încetul, plescăitul molcom al apelor o aducea la mal, unde o trăgeam cu prăjina.

Era un fel mai cinstit de a mânca peşte decât vânat cu dinamita.

Prin locurile astea de dâmburi unii proprietari aveau heleşteie în fundul ogrăzilor, dar nu se osteneau să le îngrijească, nici să le prăsească măcar cu peşti buni.

Lăsate la voia întâmplării, ele se potmoleau şi se umpleau de broaşte şi raci negricioşi.

Dar cel mai cumplit păcat împotriva pescuitului îl săvârşeau zvârlind în apele curgătoare şi în lacuri gogoşi de peşte, făcute cu sucuri veninoase.

Am văzut-o şi pe asta: întregi sau sfărâmăte şi amestecate cu mămăligă, boabele otrăvitoare cumpărate de la târg erau puse în anumite locuri ale râului.

Bieţii peşti care gustau din ele începeau să plutească deasupra, amorţiţi, şi se duceau pe apă la vale, unde erau adunaţi fără nicio împotrivire, cu mâna.

Apoi poruncile stăpânirii m-au mutat pe alte meleaguri, la şesul cu noi chipuri de peşti.

Aici am ajutat pescarilor din Greaca să tragă năvoadele cu crapi cât viţeii şi să-şi puie pripoanele în cârlige.

@De multe ori dihaniile se smulgeau din fier şi se duceau cu pripon cu tot.

Răsturnată din lotci, sumedenia de peşti se zbătea pe ţărmuri, ca să fie încărcată în căruţe.

Apoi apele rămâneau singuratice şi liniştite.

Când limpezişurile i le împânzea uşor fumuriul serii împunse de luceafăr, lacul şi malurile plantate cu vii luau o înfăţişare şi o pace ca

Ghenezaretul

Evangheliei.

Afară de plaga cea mare a ţânţarilor, mai sângeroşi ca vampirii.

Aici am mâncat întâia oară crap la proţap – carnea cea mai gustoasa din lume – şi ciorba pescărească în zeama căreia trei rânduri de peste îşi dospiseră bunătatea.

În bălţile

Dunării am deprins meşteşugul vârşelor şi cum se aşază coteţele, înfipte sub apa însemnată din loc în loc cu câte un băţ care iese afară, întocmai ca degetul unui înecat.

Dascăl mi-a fost un băietan ofticos pe care-l îngrijeam. îl chema

Coteţ, după numele bunicului, un vestit hoţ dunărean.

Neamul, odinioară voinic şi prădalnic, se stingea acum cu aceasta ultima mlădiţa firava.

Şi totuşi, băiatul nu se lasă.

Se tira cum putea până la coteţe şi la vârşi, pe care le întorcea cu fundul plin de argintul-viu al întregii seminţii

de peşti ai balţii, lini, plătici, salai, eleni şi bibani, învrâstaţi cu somotei, crapi, ştiuci şi câte un tipar.

Pe urma am zvârlit alături de pescarii cei mari cu vătafi mreji şi năvoade uriaşe purtate de zeci de oameni prin care prefiram apele

Dunării şi cerneam peştii adâncurilor.

Aici, la gura

Argesului, am prins la cârlige, cu momeli de hoit, somnii hulpavi, leviatanii apelor noastre, care, după spusa lumii, înhaţa copii de la scalda.

În pântecul spintecat al acestor dihanii s-ar găsi deseori câte o mina sau alt mădular din prada înghiţită.

Bucuria cea mare era când primăvara

Dunărea umflata spărgea zăgazurile şi năboia cu puhoaie de peste în bălţi.

Atunci nu mai contenea pescuitul şi se umplea lumea de peste: ajungea sa ai o luntre şi o mreaja.

Una din cele mai originale privelişti ale balţilor este bătaia crapilor, în aprilie şi mai, când crapoaicele îşi leapădă ouăle.

Atunci crapii ies de la adâncurile reci din mijlocul lacului şi se îndreaptă vijelioşi către apele calde de la mal, unde-i aşteaptă icrele nefecundate.

Li se văd numai crestele spinărilor tăind ca nişte dungi de oţel undele.

În drum spre ţărm, ei întâlnesc peştoaicele cu care fac un fel de joc, o hârjoană erotica, apropieri, ciocniri, frecări, ceea ce-i aprinde şi mai mult.

Ajunşi la câţiva paşi de mai, crapii deodată se opintesc şi se salta afară din apa, cu pinte-cele în sus, dintr-o smucitura care le apasă şi le suge burta, făcând să ţâşnească din ei sămânţa lăptoasă ce albeşte apa.

Aceasta sămânţă cauta setoasa ouăle depuse de femele şi le rodniceşte

Multe cad prada lăcomiei broaştelor, mari gurmande de icre.

În tot timpul acestui neînchipuit balet al apelor, crapii sunt atât de îmbătaţi de iubire, că nu mai văd, nu

mai aud, sunt numai ai fericirii reproducerii.

Oamenii îi pot lovi cu ciomege, cu lo-peti, şi-i ucid cu înlesnire.

Mai târziu, într-un sat ghemuit în coturile

Dunării, m-am întovărăşit cu popa, cel mai iscusit vânător de cegi din tot lungul fluviului.

Era un ins sfrijit şi pirpiriu, cu o barbuta argintie de tap şi câteva degete de la mâini mâncate de lepra, lepra adevărată.

Dar se pricepea la meşteşugul setcilor ca nimeni altul.

Din pricina asta am închis ochii şi am îngăduit ca lumea să-i sărute mai departe mâinile betege.

De altfel boala se oprise sau înainta foarte încet, poate şi din pricina că-şi bălăcea toată ziua bonturile cu oase viermănoşite în apele tulburi şi încărcate cu miluri.

Popa ştia totul despre cegi: întreaga viaţă, gusturile şi apucăturile lor, de când se zămisleau în bobul icrelor până cădeau în cângile lui, totul în legătură cu fiecare ceas al zilei sau al nopţii, cu lunile şi cu anotimpurile.

Aşa am aflat ca cegile se trag şi se ţin mai cu osebire

Ia malurile pietroase, de granit sau de calcar, unde le prieşte şi unde sfinţia-sa aşează setea de-a curmezişul cursului.

Era un odgon, tare, întins între doi ţăruşi înfipţi în apa sau prins între două bărci.

De el atârnau cângile ascuţite ale cârligelor cu nade gustoase.

Pentru ca funia sa nu cada la fund de greutatea fierului, se legau de ea câteva tivgi care o făceau să plutească între două ape.

Viezuros şi fără astâmpăr, prichindelul intra şi ieşea din tainiţele

Dunării, răscolind ca un cobold al apelor cu tot soiul de unelte măruntaiele fluviului.

Niciodată setcile popii

Gavrilă n-au dat greş, cel puţin cât am pescuit

împreună.

Într-o vara am făcut câteva săptămâni pe scafandrierul, fără aparat

Ma aşezasem pentru campania antimalarica pe malul unei bălţi bântuite de friguri.

Mi se ura, sugând în locul tintarilor, de câteva ori pe zi, cu acul, sângele oamenilor, pentru cercetările mele.

Ma împrietenisem cu toţi copiii satului, cu care mergeam la scalda.

Cu acest prilej ne dădeam la cel mai simplu pescuit.

Câţiva din băietani se lăsau la fund şi scormoneau adânc cu piciorul nomolul în care crapii, fugind de căldură, se îngropau de tot.

Din când în când, cercetaşii ieşeau, scuturând din cap, ca să răsufle.

Când cufundătorul simţea cu talpa creasta ascuţită a spinării de peşte, scotea o mina şi da de veste.

Ne azvârleam atuncea toţi cu capetele în jos şi, bâjbâind pe fundul năclăios, cotrobăiam cu mâinile locul arătat, de unde unul din noi se ivea biruitor cu prada, şiroind el însuşi, ca un drac, de nămol.

Crapii prinşi îi păstram vii în juvelnic, un coş de reţea întinsă pe cercuri, cufundat tot timpul în apă.

Strămutat din loc în loc pe acele meleaguri dunărene, am ajuns în gazda la o văduvă tinerica de pescar bogat.

Era o femeie uimitoare.

Zvârlea prostovolul în balta cu măiestria cu care cowboy-ii argentinieni arunca latul şi prind nu caii sălbatici, ci, cum am citit, potârnichile şi prepeliţele din prerie.

Era vestita pentru asta în toată latura balţilor.

Atunci am admirat adevărată arta cu care se mânuieşte dificila unealta: o reţea, o mreaja de sfoara, ca un sac, ţinut de o frânghie lungă.

Dar e astfel ticluit, ca atunci când îl arunci el se umfla şi se deschide ca o paraşută, de marginile căreia

atârna de jur-împrejur, ca nişte ciucuri, un şir de ghiulele mici de plumb

Umbrela sta deschisa o clipă deasupra apei, apoi greutăţile o trag la fund. Îndată ce umbrela s-a cufundat, pescarul trage de o alta sfoara, pe care o ţine în stânga – în dreapta păstrează funia cu care a azvârlit prostovolul – trage de o alta sfoara care închide punga şi o preface iar în sac.

În aceasta mişcare de strângere umbrela aduna în capcana tot pestele aflat sub cuprinsul ei.

Gazda mea făcea din azvârlitul prostovolului numai un fel de sport, o fanfaronada.

Ea nu şi-ar fi stricat pielea ei alba pentru nimic în lume şi nu ieşea la pescuit decât dimineaţă ori seara, când nu ardea soarele.

Pestele i-l scoteau şi i-l cărau acasă slugile şi admiratorii, de care avea cu duiumul.

Mărturisesc, am biruit-o cu greu şi cu multe vicleşuguri.

O pândisem odată când se scalda.

Era o înotătoare nemaipomenita.

Când ne îndrăgisem, tăiam amândoi curmeziş şuvoaiele

Dunării.

Abia ma ţineam de ea.

Se lungea mlădioasă în străveziul undelor, aidoma unui somn mlădios sau unei sirene.

Când ieşea, mirosind crud a umed şi a proaspăt, şi-şi trăgea cămaşa de borangic peste trupul pietros, cu umerii poleiţi, sânii înalţi, sus, pe carena pieptului ieşit înainte, şi pântecele uşor bombat, ca o platoşă, coapsele trufase, mi se năzărea ca a coborât de pe soclul ei statuia

Victoriei de la

Samotrace

Neam de grecoaica din insule, corcita cu sânge ardelenesc, pescărita mea era de o armonie şi o frumuseţe care ar fi făcut gloria unui sculptor destoinic s-o dăltuiască

în marmora.

Puţin a lipsit să nu rămân acolo, pescar, legat de zeiţa balţilor toată viaţa.

Cum am scăpat din mrejele ei nu ştiu

De la o vreme, începuse să-mi fie frică.

Prea îşi arunca braţele asupra mea, asemenea prostovolului.

Avea apoi un uşor râs, care-mi amintea de rânchezatul unei iepe când îşi chema mânzul.

Şi o strungăreaţa destul de neliniştitoare, care spunea multe.

Dar toate n-ar fi avut nicio putere dacă aspre porunci telegrafice nu m-ar fi smuls cu sila din căngile ei, zvârlindu-mă iar pe alte meleaguri

Şefii, îngrijoraţi, se hotărâseră să mă mântuiască cu orice chip.

Dar multă vreme au spânzurat în cârligele pescăritei bucăţi din inima mea.

Am aflat târziu sfârşitul ei tragic.

Vădana, jinduita de un flăcău îndrăzneţ de care-şi bătea joc, fusese încolţită de el când ieşise cu luntrea. Îndrăgostitul a sărit din lotca lui în a femeii şi a tăbărât s-o răpească şi s-o treacă în

Bulgaria.

Ea s-a luptat voiniceşte.

Luntrea s-a răsturnat şi amândoi s-au înecat în

Dunăre.

I-au găsit încleştaţi unul de altul.

Marea am văzut-o mai târziu şi numai ca musafir trecător.

Eram om matur când am trecut intiia oară podul de la

Cernavoda.

Cu uimire de copil am privit de la

Palaz namila albastra a marii urcând până-n cer.

Abia m-am putut dumiri ca dealul siniliu de la orizont era de apa, nu de pământ.

Am pescuit şi în

Pontul

Euxin: scrumbii albastre prinse cu năvoadele sub falezele romantice ale

Dobrogei şi fripte acolo pe loc pe grătare care nu se curăţaseră de zeci de ani, aşa ca mustul şi mireasma peştilor pătrunseseră fierul potmolit de untura vremilor.

Şi nu-mi venea să cred că târâi slabi ca nişte surcele sunt aceleaşi scrumbii de grăsimea cărora ne desfătam.

La

Constanta am prins chefali şi guvizi cu undita, purtat în barca lui

AH.

În alte părţi ale marii am ţinut calea bancurilor de scrumbii în călătorie spre

Istanbul şi am cercetat năvoadele sparte de delfini impetuoşi.

Năvodarii se băteau cu pumnii în cap şi jurau răzbunare delfinilor, care dau astfel drumul peştilor prinşi, pricinuind pagube uriaşe.

Dar monştrii, ca să le facă parca în ciuda, treceau de-a lungul ţărmurilor, dându-se peste cap, în tumbe, cum dam când eram copil ocol ogrăzii de-a rostogolul făcând roată-n mâini.

În unele mreji găseam hidoase pisici de mare cu cap de motan şi coada de mita, fiare nesătule, deşi doldora de pestele mâncat de-a gata din năvodul în care pătrundeau.

M-am minunat de vicleşugul simplu cu care se prind lufarii durdulii, cei mai gustoşi din peştii marii.

Pescarii luau pene de curcani din care pliveau smocuri de firişoare.

Aceste bucatele mici de fulgi erau legate de vreo douăzeci de cârlige înşirate pe o sfoara lunga, cu o ghiulea de plumb la capăt. Înainte de apusul soarelui, când lufarii ieşeau la vânătoare de hamsii, urcam în barca şi ne luam după ei.

Cunoşteam locul unde se afla şi încotro se îndreaptă după miriade de peştişori infimi, cât nişte gângănii, care se

ridicau din mare şi zburau la fata apei, cu un sfârâit de stol de lăcuste ştimit într-o fâneaţă.

Erau hamsiile, urmărite de lufarii prigonitori, care goneau înapoia lor.

Vâsleam într-acolo şi slobozeam în mare ghiuleaua împodobită cu pene de curca.

Lufarii, crezând ca fulgii sub care pândeau cârligele sunt hamsiile, le îmbucau cu lăcomie.

E drept ca, înmuiate în apa, nadele semănau aidoma cu fâţişoarele hamsiilor.

Când turcul trăgea sfoara, scotea atârnaţi de ea zeci de lufari dintr-odată, pe care-i desprindea repede, ca să arunce iar şi iar ghiuleaua.

Şi vânatul nu contenea decât târziu, când cerurile deasupra marii se închideau încet, cu părere de rău parca.

Am scos de asemenea midii şi scoici din valvele cărora cădeau grăuncioarele de mărgăritar, fără niciun preţ, umplând nisipul plajilor.

Dar cele mai frumoase amintiri le-am strâns de pe malurile

Buzăului, unde m-am născut şi am crescut. Încă de copil plecam cu trabucul, o bucată pătrată de plasa prinsă într-o cruce de lemn, cu colţurile ridicate şi înfipte într-o prăjină lungă.

Căutam sub malul râului un

loc unde socoteam că trag peştii.

De obicei coada unui vârtej, acolo unde apele, după ce s-au învolburat în ochiuri adânci, se potolesc într-un liman.

Cufundam lin capcana trabucului cu un bot de mămăligă în ea şi aşteptăm.

Din timp în timp, o scoteam binişor, ridicând-o de coada prăjinii.

În reţeaua picurând argint se zbătea o mreana alburie şi câteva zvârlugi neastâmpărate, cu ghimpi în urechi, pe care şi-i înfigea în degetele mele.

Rareori prindeam un crăpcean ori un clean mai

mărişor.

Prada o treceam, cu grijă, într-o groapa scobita în nisip şi plină cu apa, care ţinea peştii vii.

Apoi viram trabucul – halăul, cum i se spune în alte părţi – la loc şi iar aşteptam.

Aşa până-n amiaza mare, când foamea ma gonea acasă.

În sat nu erau pescari de meserie.

Dar toţi pescuiau când venea

Buzaul mare.

Pe atunci ploua parca mai des şi mai mult

Când norii se rupeau pe munţii albaştri din fundul văii, de unde râul cobora ca un balaur mânios, apele se umpleau şi se făceau ca un terci în urma undei, ce trecea tunând.

Atunci, peştii, ameţiţi de izbitura viiturei neaşteptate, loviţi de butuci şi de bolovanii rostogoliţi de şiroaie, sufocaţi de nămolul răscolit de iureş, fugeau la margini ca să scape şi să răsufle.

Acolo aştepta, gloata, tot satul, bărbaţi, femei, copii, înşiraţi de-a lungul malurilor, unii cu oale şi străchini, alţii cu ciure şi site, câţiva cu tarbuce, cei mai mulţi cu mâinile goale.

N-aveau decât să se plece şi să culeagă din apa ca braga peştii înăclăiţi.

Atunci se satura satul întreg de peşte, mai ales fiţe şi zvârlugi ghimpoase, fel de fel de baboi, mrene şi uneori chiar crăpcean.

Copiii plecau acasă, cu sânul doldora de plevuşcă.

Alt chip lesnicios de pescuit era leasa.

Se alegea din albia mare a râului o coadă, o gârliţă care se abătea cu un zăgaz de pietre pe prund în jos. În gura acestui crac răzleţ se aşează cu meşteşug o împletitură de mlaja, în chip de papuc, cu deschizătura înainte şi vârful

Ia vale.

Leasa aduna în scoverga ei şi prefira toată apa gârliţei, care se strecura mai departe prin ochiurile gratiei,

lăsând în ciocul lesei prada.

Din când în când, peştişorii rostogoliţi licăreau o clipă pe alunecuşul împletiturii, ca să se oprească în capcana din capătul înfundat al lesei. Într-un conac de noapte se puteau strânge câteva străchini de albişoara.

Lesele se puneau numai seara.

După neschimbatele legi ale firii lor, peştii îşi ţineau nesmintit obiceiul: ziua sa urce cursul râului, iar noaptea să-şi dea drumul înapoi la vale.

De când e lumea lume, viaţa lor pendulează între aceste două călătorii, una pentru mâncare, cealaltă pentru somn.

Noi îi pândeam la întors, aşteptându-i cu gura lesei proptita în calea apelor, pe care ei le coborau.

Stam acolo la paza capcanei, pe prundurile lucitoare, spunând povesti până ce

Carul-mare îşi răsucea osiile.

Alături ardeau focuri, la jarul cărora coceam porumb.

Dar cel mai drag dintre toate mi-a fost pescuitul cu ostia, un fel de furculiţă mare, cu doi sau trei colţi, care se înfigea în peste.

Vânatul cu ostia se face numai noaptea, la lumina faclelor sau a unor bărdace prinse într-o coada de lemn şi pline cu păcură aprinsa.

Se aleg de obicei nopţile de toamna, când apa e mai rece şi pestele mai molâu.

Ne strângeam cinci-şase prieteni din satele învecinate, ne sumecam pantalonii până dincolo de genunchi şi intram în vadurile bolovănoase ale

Buzăului.

Păşeam furiş, mişcând lin picioarele, aşijderi fantomelor, ca să nu trezim peştii adormiţi lângă pietre sau între lespezi netede.

Lumina faclei, ţinută cu stânga de fiecare din vânători, tremura ca o alta văpaie a stelelor şi pătrundea apa până la fund, amestecând umbrele noastre cu ale copacilor de pe maluri.

Trâmba toţi sau răzleţi, colindam în susul râului

apele revărsate, ocolind bulboanele şi ochiurile până târziu după miezul nopţii.

Ajungeau uneori până la noi, pe aripile liniştii, sunetele clopotelor de la

Mănăstirea

Ciolanul.

Cei mai îndemânatici, când zăreau năluca încremenită a peştelui, izbuteau să înfigă fierul în mreana pitulata sau în crapul ce sta animat de piatra ce-şi alesese sprijin pentru noapte.

Totul se săvârşea într-o pace şi o tăcere gâdilate numai de şopotul undelor, ce ne împresurau coapsele cu fiori.

Când ne pătrundea frigul şi ni se ura, ne strigam unii pe alţii şi ieşeam.

Aprindeam focuri, mâncăm merindele şi beam cu vitejie o sticlă de poşirca în cinstea celor câţiva baboiaşi care ne arătau vrednicia.

Aceste simple şi senine bucurii sănătoase s-au zidit adânc în temeliile vieţii mele.

Pe ele s-au putut clădi, fără să mă strivească, durerile de mai târziu.